

ikke kun i enkeltstående kommuner, men faktisk nok nærmere generelt.

Det er den slags ting, der skal til, for derved vil man løse en masse flaskehalsproblemer. Og jeg taler ikke bare om privatisering – selv om jeg meget gerne vil privatisere, men det er slet ikke det, vi taler om her – men om flaskehalsene med hensyn til, hvordan vi får uddannet de folk, vi behøver, og brugt de folk, vi uddanner, bedst muligt. Og er situationen her i virkeligheden ikke den, at vi bruger masser af de folk, som er uddannet til deres job, og som er gode til det, til noget, som de rent faktisk overhovedet ikke har lyst til, nemlig at skrive lange rapporter og være mægtig dygtige til den slags i stedet for at passe de gamle eller børnene, eller hvad det nu er, vi taler om?

Så på den måde vil jeg sige, at jeg egentlig er glad for, at vi har fået denne debat, men at jeg ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten og SF har fremlagt, for det stiller krav om noget, som skal nås her og nu, og jeg mener, det er en anden vej, vi skal gå.

Vi skal selvfølgelig gå meget klart og tydeligt ind for, at vore unge skal uddannes, og selvfølgelig skal de, der er blevet lidt ældre, også efteruddannes og videreuddannes, men vi skal ikke stille urimelige krav om, at de skal kunne noget, som de slet ikke er uddannet til, og her tænker jeg selvfølgelig primært på papirusse-riet og mødetyranniet.

Addi Andersen (CD):

Jeg vil takke arbejdsministeren og undervisningsministeren for deres indlæg. Der er kommet mange nye initiativer for at komme arbejdsløsheden til livs og at skaffe den nødvendige arbejdskraft, og meget er lykkedes, men de mange nye ordninger har til tider også medført kaotiske tilstande, fordi de fleste ikke kan overskue markedet for jobtilbud, uddannelsesmuligheder og kurser osv., og hvis jobstrategien skal lykkes, er det afgørende, at reglerne bliver klare og tydelige.

Et eksempel på, at det kan gå galt, er ordningen for jobrotation, hvor HK for nylig viste, hvor mange blanketter der skal udfyldes, hvis en virksomhed vil sende medarbejdere på efteruddannelse, mens ledige ansættes som vikarer.

Virksomheder, ansatte og ledige støder ind i et enormt bureaukrati, når de vil tilrettelægge den slags ordninger. Kan det virkelig være nødvendigt, at en ledig skal udfylde mellem 10 og 13 blanketter for at komme i gang? I CD vil

vi gerne alt det administrative bøvvl til livs, så mulighederne bliver lettere tilgængelige.

Til sidst vil jeg sige, at CD kan ikke stemme for det fremsatte forslag til vedtagelse.

Poul Nødgaard (DF):

I de snart 7 år, jeg har været medlem af Folketinget, har vi ved flere lejligheder drøftet netop flaskehalsproblemerne, og det vil nok altid være sådan i et stærkt, dynamisk samfund som det danske, at problemer af den art vil opstå. Så er hovedspørgsmålet bare, hvordan samfundet løser problemer som dem, Enhedslisten har opstillet her i dag.

Forleden dag havde vi en debat her i Folketinget, hvor et af elementerne var, at ledige inden for ét fagområde kunne anvises til beskæftigelse inden for et andet fagområde, og jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, om hun har gjort sig nogen overvejelser om, hvorvidt man kunne løse nogle af disse flaskehalsproblemer ved netop at tage dette element i det lovforslag, som var til behandling forleden dag, op her.

Nu havde det været praktisk, hvis ministeren hørte efter – jeg skal nok gå op og spørge én gang til.

Undervisningsministeren ved så godt som nogen, at man havde så utrolig travlt med i sin tid at få afskaffet alle de her faglærere i folkeskolen, for nu skulle al undervisning i folkeskolen foregå ved folkeskoleuddannede lærere. Og hvad skete der så? Så fik vi mangel på lærere, og nu er man faktisk, så vidt jeg har forstået, endda med ministerens velsignelse vendt tilbage til en form for faglærersystem, hvor folk med en god uddannelse inden for et fagområde nu godt kan få beskæftigelse i folkeskolen. Det var ligesom et fy-ord både i lærerkredse, og jeg tror også ovre i Undervisningsministeriet – det er jeg nu ikke helt sikker på – men dér tror jeg heller ikke, man var begejstret for, at man underviste uden en læreruddannelse.

Og børnepasningsområdet – lad os tage det også. Jamen der er jo ingen, der siger, at alle børn i dette land skal passes af faguddannede pædagoger. Der findes masser af mennesker, der kan tage sig af pasning af børn. Lad os bare tage vores udmærkede dagplejemødre; de har jo ikke anden uddannelse end den, at de har forstand på børn, og det er jo da et aktivt i sig selv. Så jeg tror også, at der findes løsninger inden for det område, uden at man skal gå hen og uddanne en hel masse ekstra mennesker.